Ч. 36. Второк 17 лютого (1 марта) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-япаньска війна.

Показує ся тепер, що Японці в послідних днях розпочали сильно атакувати на мори росийскі позициї; їм очевидно розходить ся о то, щоби обезсилити росийску фльоту і забезпечити собі вигідне висаджуванє свого сухопутного войска в догідних для себе місцях. Про звістний атак Японців над раном дня 24 с. м. так тепер доносять з япаньского жерела:

Адмірал Камімура дав до Токіо знати: „Після звіту фльотилї торпедовців, котру відкомандовано до забраня залоги з брандерів, призначених до затопленя при в'їзді до Порт Артура, один з тих брандерів, пароход „Какокмару,“ затонув при в'їзді до порту на ліво під морскою ліхтарнею (намістник Алексієв потверджує то); брандер „Бушімару“ затопили залоги двох инших брандерів, „Томішін“ і „Буґо“ на всхід від Ліяутешан. Наконець тоті оба брандери і ще один „Нісем“ затопила власна залога. Залога всіх тих пятьох брандерів вирятувала ся. Так само фльотиля торпедовців вернула без шкоди.

„В ночи з 24 с. м. фльотиля їздила розвідувати в сторони Порт Артура, Дального і заливу Пиґеон і завела борбу. Для 25 с. м. головна фльота япаньска обстрілювала росийскі кораблї і форти Порт Артура з великої віддалї. Около полудня спостережено, що росийскі кораблї „Новик,“ „Асколд“ і „Боян“ заплили до середини порту. Переконано ся, що затопленє брандерів не осягнуло цїли. Відтак розпочала фльота бомбардувати сильно внутрішний порт, причім спостережено в порті великі хмари диму. Наші кораблї не дізнали ніякої шкоди а також і залога не мала страт. Підчас відсиланя сего звіту фльота наша ще ділає. Адмірал Тоґо, котрий особисто бере участь в борбі, пришле близші подрібности.“

То само потверджують також і звіти намістника Алексієва і ґенерала Флуґа (не Пфлюґа — як доси подавали ґазети) з Порт Артура. Алексієв доносить цареви під датою 25 лютого: По заході місяця наш панцирник „Ретвізан“ відпирав кілька разів атаки неприятельских торпедовців, з котрих два — як припускають — знищено на мори. Наші торпедовці з капітаном Матусевичем і кн. Лївеном стрітили лиш неприятельскі торпедовці та пустились за ними в погоню, але не виділи анї одного япаньского корабля военного. Дня 25 лютого над раном кружляки „Боян“, „Аскольд“, „Новик“ і „Діяна“ пустились в погоню за япаньскими кружляками, що гнали ся за нашими вертаючими торпедовцями, і хотїли їх спинити. Одна з наших лодий торпедових, відтята япаньскими кружляками від фльотилї торпедовців, сховала ся до Голубиного заливу, де була виставлена на неприятельский огонь. З наших нїхто не ранений анї не згинув. Коли фльота побачила наші кружляки, підплила до наших фортів. Форти і наші кружляки відповіли огнем. Відтак кружляки вернули до порту. Більша часть неприятельских вистрілів не осягнула цїли. Крім одного раненого моряка не мали ми ніяких страт. Япаньска фльота складала ся сим разом з 17 кораблїв военних і 8 торпедовців, підчас коли при вчерашнім атаку на Порт Артур брало участь 12 япаньских торпедовців.

Ґен. Флуґ доносить знов урядово: Дня 25 с. м. около 11 год. перед полуднем, неприятельска ескадра, надпливаючи від сторони як Дальний, зложена з 16 кораблїв зближила ся до кріпости Порт Артура та розпочала стрільбу на стоячі поза портом росийскі кораблї „Аскольд“, „Боян“ і „Новик“. Стрільба тревала пів години, відтак наші кружляки вернули до порту. По кількох хвилях неприятель відплив і пізнїйше видко єго було лиш далеко. По якімсь часї чотири кружляки япаньскі поплили до Голубиного заливу і стали там стріляти на наш торпедовець. Бомбардованє тревало 20 мінут. Відтак командант япаньский казав відплисти кораблям перевозовим, котрі однакож не висадили війска на беріг. Опісля япаньскі кораблї відплили знову. По нашій

---

21)

Слїди їздця.

(Повість з англійского).

(Дальше).

— Приймаю мою свободу — говорив Норберт до себе. — Так Валлї, твоя правда. Ліпше, як буду вільний. Хоч як щиро я тебе люблю, то однако мусить менї бути вільно помстити убитє мого вітця. То перший мій обовязок. Чи Орест був би залицяв ся і женив ся, коли поставив собі свою задачу? — Ах, люба Валлї, приймаю назад мої подарунки, видимі знаки щасливої любови. Не для нас було то щастє. На мене вложила судьба тяжші обовязки. Тобі — ах, люба, що з тобою буде, коли я довершу мого наміру? Чи не закровавить ся твоє лагідне серце?

Він знов перечитав лист і чим раз більше пересьвідчував ся, що почин до него дав сер Еверард. То коротке, холодне, пращальне письмо було без сумнїву вислідом тяжкої борби. Отже длятого виїхав він з дочкою за границю. Може бути, що єго недуга була лише покривкою.

Відповідь Норберта на письмо Валлї була ще коротша:

„Найдорожша! Приймаю твоє рішенє, але буду тебе любити, доки жию. Що небудь могло би лучити ся, навіть коли би судила менї моя нещастна доля зробити тобі біль, вір менї, що я лиш тебе любив і буду любити.

Норберт“.

Того рана не явив ся він при спільнім снїданю. Знаючи добре, що зоркі очи тїтки Дори і сестер, не говорячи вже о Лїсї Гардман, вичитали скоро з єго лиця внутрішнє зворушенє, удав, що має писати богато пильних писем.

— Поки що не повинні нічого знати — сказав до себе.

XXIII.

Взивають доктора Джоба.

Між тим Іванна Бернард не дармувала. Зараз по Різдві була в Льондонї, аби з Томпленом, оборонцем свого вітця, порозуміти ся. Вирок смерти був знесений — однако не видано увільненя. Она тим не вдоволяла ся. Одного дня явила ся в мешканю пана Томплена. Пючи свою каву, відповідав на її питаня.

— Ви не знаєте, хто був дїйстним убийником?

— Ні. І чого ви тим журите ся? Засуд змінено, кара, яку ваш отець потерпить, відповідає єго злочинови, злочинови обрабованя трупа. Він не має причини жалувати ся.

— Ні — відповіла женщина. — Він, бідолаха, вдоволений. І так не довго потреває єго кара. Але я маю в Америцї четверо дїтий, котрих отець єсть найчестнїйший і найлїпший чоловік. Чи моїм синам і дочкам мають люди робити докори, що їх дїд був убийником? Чи мій добрий муж має терпіти таке пятно на імени жінки?

— Бою ся, що того не буде можна змінити — відповів адвокат вічливо. — Справа скритоубийства полагоджена. Суд присяжних узнав єго винним. Зміна засуду єсть лиш ласкою із сторони корони.

— Але коли би удало ся доказати, що хто инший допустив ся скритоубийства? — —

— Тодї річ инакше представлялась би — сказав пан Томплен.

— Говорено менї, що ви, пане, висказали дуже хорошу бесїду при оборонї і як хтось, що знає правдивий стан річий. Менї здаєть ся, що ви знаєте, хто єсть правдивим убийником, хоч не маєте на стілько неоспоримих доказів, аби єго публично обжалувати. Коли ви так подрібно випитували сер Еверарда Андінїяна, то ясна річ, що ви відкрили якусь тайну. Хтось, що був того дня в судовій сали, оповідав менї, що сер Еверард поблїд як стїна, коли ви єго випитували.

— Єму було немило, що я говорив про єго жінку — замітив пан Томплен мимоходом.

— Але ви мусїли щось знати, що спонукало вас до того питаня? — напирала на него пані Бернард.

— Дуже мало. Однако случай звів мене вечером перед розправою в каварни гостинницї „під павою“ з одним балакливим лїкарем, якимсь паном Джобом, котрий богато говорив про скритоубийство довершене на Блеку. Що він говорив, то були головно догадки і підо-

стороні був один убитий. (Історичний в европейских війнах з послідних часів „один убитий і один ранений“ будуть, видко, повтаряти ся і в росийско-японьскій війні). З Владивостока доносить тамошний комендант, що дня 24 с. м. в полудне виділи там в стороні, як „Росийский остров“ (положений напроти Владивостока), 10 неприятельских кораблів“.

Рівночасно з тими з урядового жерела походячими вістями наспіли ще слідуючі: Бюро Райтера доносить з Токіо: Підчас проби адмірала Тоґо завалити в'їзд до Порт-Артура брандерами не мали Японці ніяких страт. Затоплені пароходи не мали ніякої вартости і були наповнені камінєм. Ті пароходи вела фльота зложена з 4 панцирників, 9 кружляків і богато лодий торпедових. Огонь росийский затопив пароходи, заким ще доплили до місця, де їх мали затопити. Залога чотирох пароходів виратувала ся.

З Чіфу, на хіньскій стороні, наспіла до Льондону вість, після котрої японьска канонірка дуже ушкоджена затонула недалеко Чіфу а офіцир і 7 моряків прибуло до порту. Хіньскі вояки відвели їх до японьского консуля. Офіцир той подав до відомости, що кілька лодок з людьми з тої канонірки висіло на беріг недалеко Чіфу.

З Шанґаю доносять, що в Наґасакі в Японії всїдає японьске військо на кораблї і має бути перевезене в ті сторони як місто Дальний. Від дня 10 с. м. відплило з Наґасакі звиш 40 перевозових кораблів з військом.

Новинки.

Львів дня 29-го лютого 1904.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** граф Стан. Бадені повернув в суботу рано до Львова.

— **Реченець відкритя** нового зелїзничого двірця у Львові ще остаточно не означений, але дотичне торжество відбуде ся імовірно дня 26 або 27 марта с. р. На то торжество прибуде п. міністер зелїзниць др. Віттек.

— **В міскій касі хорих** у Львові зарядило ц. к. Намістництво сконтро за послїдних 10 лїт, котре переводить радник Намістництва п. Шелиньский і комісар п. Ґрабовский. Касу вже перешконтровано і найдено всьо в порядку. Відтак розпочала ся контроля видатків і порівнуванє їх з книгами. Люстрация потреває кілька днїв.

— **Пятнистий тиф** вибух в Чернівцях, як доносять тамошні часописи і прибрав грізні розміри.

— **В филях Днїстра.** З Бучача пишуть: Вісїмнайцятьлїтна дївчина Палагна Татарка, разом з 14-лїтною Фавроною Демянчук з Губина, вибрали ся оногди через лїд на Днїстрі до села Чернелиці. Коли вечером вертали тою самою дорогою, заломив ся під ними лїд і обі потонули. Тїл нещастних дївчат доси не віднайдено.

— **Філїя „Просьвіти“ в Стрию** відкрила безплатну випозичальню книжок для міста. Випозичальня містить ся в „Народнім Домі“ в партері — вхід від „Руської Бурси“ побіч „Каси задаткової“. Випозичальня отворена щоденно між годиною $6^1/_2$ а $7^1/_2$ вечером.

— **Оповіщенє.** Загальні збори членів товариства „Народна Гостинниця“, стоваришення зареєстрованого з обмеженою порукою, відбудуть ся в четвер дня 17 марта 1904 о год. 6 з полудня в домі під ч. 36 Ринок I поверх (Народна Торговля) з слїдуючим порядком дневним: 1) Відкрите зборів. — 2) Справозданє дирекції з дїяльности товариства від заснованя по день 31 грудня 1904. — 3) Справозданє і внесеня комісиї ревізийної. — 4) Вибір 3 членів ради управляючої на місце двох вильосованих і одного помершого. — 5) Внесеня і інтерпеляциї членів. Леґітимацию до участи в зборах становлять книжочки удїлові членів.

— **За 25 марок 7 тижднів слїдчої вязниці.** Перед познаньскою карною палатою розбирано сими днями ось таку цїкаву справу співака Завадского. Співаки люди цїкаві, а ще більший клопіт з ними, як они при тім суть артистами, бо грозять все, що зірвуть представленє, як їм не сповнить ся всїх їх бажань. Отгак загрозив і перед кількома тижднями і п. Завадский дирекциї польского театру в Познани, а услївем, від якого залежала его гра, був „задаток“ — 25 марок. Вже давав єму директор 10 марок, але артист не приставав а инакше не хотїв грати. Рад не рад вволив співакови его волю, але відтак заспівав єму трохи инакше. Вже слїдуючого дня повідомили про цїлу історию прокураторию і Завадского арештовано і держано его в слїдчій вязници від 29 грудня до 15 лютого тай дали єму там зовсїм не артистичну роботу: склеювати коробки до цигар. По переведеній розправі і переслуханю сьвідків і промові прокуратора, який вносив шеститижневе покаранє Завадского і обороні адв. Коперского трабунал, мабуть з огляду на довгу слїдчу вязницю, увільнив співака від вини і кари.

— **Нещастна пригода.** В Лішни під Дрогобичем копав кирницю дня 20 лютого Гринь Стецик. Через неосторожність упало на него з гори ведро і тяжко его покалїчило в голову та зломило правий обойчик.

— **Жертва пияньства.** Селянин з Борок, гусятиньского повіта, Чачковский, вертаючи оногди в ночи підпитий до дому, заїхав возом запряженим в пару коний, на глубоке трясависко, де віднайдено его аж над раном. Конї потопили ся, а Чачковский давав ледве слабі знаки житя, а перевезений до Хоросткова, мимо лїкарскої помочи, небавом закінчив житє.

— **Нагла смерть.** Вчерашної ночи помер скоропостижно в рускій духовній семинариї у Львові питомець II. року теольоґії Лев Шемердяк, в 22-ім роцї житя. Шемердяк положив ся в суботу коло 9-ої години вечером до лїжка і розмавляв з товаришами до години $11^1/_2$ в ночи. Рано коло години 6-ої, коли всї повставали, замітили, що Шемердяк не жиє. Лїкар міский, др. Ящуровский, сконстатував смерть з незвістної причини, імовірно в наслїдок внутрішного параліжу. Трупа відставлено до інститута судової медицини для переведеня обдукциї.

— **Торговля театральними білєтами.** В пятницю вечером арештував один з поліцийних аґентів у Львові якогось Макса Ляндеса, котрий закупивши звиж 30 білєтів партерових II. і III. бальконy на нинїшне представленє „Аїди“ в міскім театрі, хотїв їх відпродати по вясших цїнах з зиском для себе. По списаню протоколу з Ляндесом на поліцийній інспекциї ви-

---

зріня. Він був того погляду, що Блек мусїв мати якогось ворога; згадував щось про заздрість.

Взагалї було дуже тяжко бути мудрим з его говореня; він вправдї хотїв говорити, але рівночасно бояв ся, аби не мав неприємностий. Лиш з трудом добув я з него, що Блек любив леді Андініян ще дївчиною. Не виключена річ, що сер Еверард був заздрістний о жінку. Чи ви чули коли, аби говорили про заздрість із сторони Еверарда? — спитав я. — Можете доказати, що між сер Еверардом а Блеком приходило коли до якихсь непорозумінь? — Нїколи — відповів Джоб. — Я лїчив леді Андініян в послїдній еї недузї і можу посьвідчити, що сер Еверард Андініян був дуже люблячим мужем. — І ви нїколи не чули, аби він і Блек коли поріжнили ся? — спитав я. — Нїколи — відповів. — В таким случаю, мій любий, всї ваші підозріня то пуста балаканина — сказав я. — Пан Джоб лиш здвигнув плечима, усьміхаючись. — Чоловік чей мусить про щось говорити, не може бути нїмий. Тим ріжнить ся від зьвіряти. — Я мав охоту сказати тодї тому чоловікови, що він простий брехач, але помимо того я з его натяків зробив ужиток.

— Отже ви нїяк не можете менї помогти? — спитала Іванна Бернард.

— На жаль, нї. Жалую, що ви дармо сюди їхали

— Не дармо, пане. Я довідала ся, як мало ви знали, коли випитували сер Еверарда Андініяна, а то вже щось. Я покладала надію на дуже хиткіх підвалинах. Однако щось мусїло на тім бути, инакше він не налякавсь би при ваших питанях.

— Не знаю. Муж може бути вражливий на те, коли нарушує ся память дорогої для него жінки. Я мав чувство, що допускаю ся підлоти, коли ставляв то питанє, однако мусїв щось зробити. Ви чей вірите, що для вашого вітця робив я, що лиш міг.

— О тім я лиш пересьвідчена. Дякую вам, що ви мене так вічливо приймили. Будьте здорові.

Пані Бернард, знеохочена своїм неповодженєм, вернула до Гайклерк. Она дуже числила на то, що адвокат, котрий в своїй обороні вказував на підозрілі обставини, знав що близшого о тім.

Тепер треба було роззідати, чи сам Джоб знав що більше як оборонець.

* * *

Задача, аби очистити імя вітця від пятна скритоубийства, ставала чим раз тяжшою. Его як тяжкого злочинця перевезено до вязниці в Портлянді. Тайна, якою була окрита смерть Вальтера Блека, прояснила ся на загальне вдоволене. До того почала ощадна женщина журити ся, що видає за богато гроший на очевидячки страчену річ. З пятьдесятьох фунтів, які їй дав муж перед еї від'їздом з Америки, трийцять було вже видано. Она їхала вправдї пароходом найдорожшого товариства, бо надїяла ся прибути до Европи перед розправою в Гайклерк, однако не дала ся здержати мужеви, аби не їхати другою клясою.

— Для мене буде аж надто добре, мій любий — відповідала на его представленя. — Я приїхала до Америки еміґрантским кораблем і була сїм тижднїв на мори. Що я маю пхати ся між сальонових подорожних, що нїчого иншого не роблять, лиш пють, їдять і прибирають ся? Я волію їхати між простими людьми, що мають свої журби і мусять щадити.

То само бажанє, як найбільше ощаджувати касу чоловіка, спонукало паню Бернард, що вибрала на мешканє комнатку положену над трафікою в однїй з найтїснїйших уличок Гайклерку. До невеличкого чиншу, який платила за чисту випрозїв і видну комнатку, було між иншими привязане право варити при кухоннім огни чай і обід. Она жила, як звичайно такі самітні жінки жиють — чаєм, хлїбом і найдешевшими стравами, які в своїй уяві могла вигадати. При такім способі житя могли ті двайцять фунтів, які їй лишили ся, вистати на довгий час. А однако мала она прикре чувство, немов би розтрачувала тяжко зароблений гріш свого мужа. Длятого просила свою господиню, аби вистарала ся для неї о скілько можна о яку роботу.

Хоч як знеохочена вернула з Льондона, написала до мужа лист повний довіря в удачу свого наміру, аби він не тратив надії і не наставав на еї безпроволочный поворот. Іванна Бернард не хотїла піддати ся; она мала незвичайну енерґію і тверду волю, котру не могло що небудь зломити.

Яких вісїм днїв по своїй розмові з паном Томпленом, зібрала ся она одного хорошого і лагідного пополудня і пійшла до Остордж. Хотїла відвідати пана Джоба, але заки спитала о его адресу, постановила оглянути Шпрінґфільд, палату сер Еверарда Андініяна. Парк був замкнений і она мусїла обійти стежкою довкола паркачу, аби вийти на місце, з котрого видко було цїлий дім. На своє зачудованє побачила, що всї вікна палати були замкнені і заслонені.

Щоби то могло значити — неприсутність чи смерть? Так сильне було бажанє, впевнити ся о тім, що она побігла, як лиш скоро могла, до воріт і задзвонила. Дверник вийшов обурений, що перервано єму пообідний сон.

— Чи паньства нема дома? — спитала.

— Нї. Ви повинні були пізнати то по виглядї дому і не перешкаджати людям своїм дурним дзвоненєм. Чого хочете?

— Я хотїла поговорити з сер Еверардом Андініяном.

пущено его на волю, а білєти забрано і зложено в поліциї.

— Кара смерти для войскових дезертирів. „Kuryer Poznański“ доносить, що у Варшаві зловлено трех жидів-вояків, котрі мали йти до Манджуриї і утїкли з войска. Суд военний засудив їх на смерть і їх повішено у варшавскій цитадели. Та часопись подає, що жиди-вояки дуже утїкають тепер з росийского войска.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 29 лютого. Є. Вел. Цїсар приймав нинї нового японьского аташе войскового, Ґоройогоі на окремій авдиенциї.

Льондон 29 лютого. Times доносить з Чемульпо з дня 27 лютого: В послїдних днях висадили Японцї на беріг лиш провіянт і конї та муніцию. Загалом висїло доси на беріг 200.000 мужа і 6 батерий.

Петербург 29 лютого. Кореспондент росийскої аґентації телеґрафічної доносить з Порт Артура під вчерашною датою: Доносять яко річ певну, що в хвили, коли Японцї розпочали були атак на „Ретвізана“, дала ся почути на однім з японьских кораблів експльозия. В послїдних двох днях ситуация не змінила ся. На мори панує сильний вихор і не дає неприятелеви висїсти на беріг.

Токіо 29 лютого. В урядовім справозданю департаменту маринарки о атаку дня 24 с. м. на Порт Артур доносять: О 4-ій годинї рано фльота зложена з 5 пароходів наладованих набоями вибуховими пробовала дістати ся до порту. Проба однакож не удала ся і два пароходи затонули, а один ушкоджено. Лиш двом иншим удало ся з великим трудом допустити до в'їзду до порту. Они підплили на малу віддаль до „Ретвізана“. Запалено материяли вибухові і кораблї ті затоплено. Офіцири і залога пересїли ся на лодки і мимо сильної стрільби зі сторони неприятеля доплили на другий день о 3-ій годинї пополудни з великим трудом до японьскої фльоти.

Мальта 29 лютого. Японьский пароход „Канаґавамар“ виїхав вчера в незвістнім напрямі.

Нючванґ 29 лютого. Бюро Райтера доносить: Наочний сьвідок борби під Порт-Артуром розповідає, що 19 осіб з японьских пароходів висїло в цивільних одінях на беріг, де їх зараз зловлено „Аскольд“ і „Боян“ підплили до японьскої фльоти, щоби еї звабити; то не удало ся і они вернули назад. Два японьскі ґранати впали до міста. Панцирник „Ретвізан“ служить нїби за форт помічничий. Інжинер спроваджений із заграницї для направи „Ретвізана“ заявив, що нема надії его направити. (В Порт-Артурі нема так великого дока, щоби в нім можна той корабель направити тай не можна було затягнути его до порту і служить тепер нїби за форт, як видко з добрим успіхом). Кружляк „Новик“ вже направлений, „Паллада“ ще на доках.

Шанґай 29 лютого. Інтересовані держави постановили згодити ся на розоброєнє росийскої канонірки „Манджур“ і відвести еї залогу до Пекіну, де она має бути задержана аж до кінця війни. На границю вислано доси 10.000 хіньского войска. Войска вислані з Паотінґфу заступлено войском з провінциї Шантунґ.

НАДІСЛАНЕ.

— Отже приходите як раз три днї за пізно. Сер Еверард і панна Андінїян виїхали перед трема днями до полудневої Франциї.

— Чи так нагле виїхали?

— Ну, коли конче хочете знати, то таки нагле. Сер Еверард виїхав для поратованя здоровля. Наша зима для него за остра. Можете піти до господинї і як маєте що сказати, то она напише до сер Еверарда, коли буде посилати до него его листи.

— Нї, зажду аж верне. Чи він кождої зими виїздить?

— Звичайно виїздив в осени. То перша зима, яку проведе за границею.

— Будьте здорові — сказала Іванна і двірник поглянув за нею з невдоволенєм, а відтак пішов знов спати.

— То так виглядає, немов би він утїкав — погадала собі Іванна Бернард. — Чому мав би він саме тої зими виїздити? Цікава я знати, чи пан Джоб поручив ему той виїзд задля здоровля?

Тепер вибрала ся глядати мешканя доктора. Оно лежало недалеко школи і церкви.

Позаяк панї Бернард бояла ся заходити насамперед до приватного мешканя лікаря, то застукала до дверий его ординацийної комнати. Пан Джоб вийшов був саме до своїх пацієнтів, тому двері отворила его найстарша дочка, ще молода, висока дївчина в коротенькій одежи.

— Тата нема дома — сказала. — Мама суть, коли хочете з ними бачити ся. Чи приходите може просити о місце служницї?

— Нї, панно. Я хотїла порадити ся вашого тата.

— Тато прийдуть на обід о шестій годинї — відповіла дївчина. — Я гадала, що ви прийшли задля тої служби.

Панї Бернард надумувала ся.

— Чи панї Джоб потребує якої служницї? — спитала.

— О так, ми конче потребуємо якоїсь женщини до дїтий — говорила панна, що видко була дуже балаклива і заєдно говорила. — Саллї показала ся дуже невдячною Ми так еї любили і такі всї були добрі для неї крім Едити. Едита чого небудь сердить ся, бо має рани з відмороженя. Мама кажуть, що тому — а Саллї нагле вимовила мамі службу і відходить позавтра. Тепер буду мусїла бавити дитину і на всїх иньших уважати, доки не дістанемо служницї; то страшна річ. Може ви знаєте про яку? — питала молода панна і глядїла на паню Барнард великими, округлими очима.

— Здає ся, що знаю когось, хто бодай на короткий час згодив ся би на те. Чи можу поговорити з вашою мамою?

— Мама в кухни — відповіла панна Джоб — але она прийме вас. Прошу ходіть близше.

Панна лишила Робінзона Крузое в товаристві молодої кітки і недужої ляльки на коминї і пійшла по вузких сходах на гору до їдальнї. За нею ступала панї Бернард. В їдальнї горів огонь на коминї і шипів ляскучий, мідяний самовар. Коло огня стояв вигідний фотель і ждав на лікаря. Взагалї комната робила дуже миле враженє.

Тут ждала панї Бернард, між тим як панна пійшла прикликати матір.

Коли-б я обіймила на кілька тиждfestгнів то місце тут, то ощадила би на удержаню і мала би нагоду довідати ся від пана Джоба о всім, що він знає — сказала собі Іванна Бернард. — Роботи не бою ся.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольього лиш від 1/5 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мукачa, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івоничa
	11·	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що недїлї)

посп.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білєти їзди: Аґенция Ст Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білєти звичайні і всякі иншї, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).